

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 10.5.2017 v trestní věci obžalovaného T■■■■ N■■■■, nar. ■■■■, *takto*:

K odvolání obžalovaného T■■■■ N■■■■ a poškozeného P■■■ Š■■■, nar. ■■■■, se podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 5.5.2016 č. j. 5T 40/2014 – 744 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** soudu prvního stupně.

O d ů v o d n ě n í

A.

Okresní soud pod bodem 1) výroku o vině napadeného rozsudku uznal obžalovaného T■■■■ N■■■■ vinným pokračujícím přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Obžalovaný ho spáchal podle skutkových zjištění nalézacího soudu tím, že

v přesně nezjištěné době od počátku roku 2011 do dne 7.4.2013 v místě svého bydliště v ■■■■, v bytě č. ■, případně z jiného místa, přesně nezjištěným způsobem překonal bezpečnostní opatření bránící neoprávněnému přístupu na serverový počítač poškozeného P■■■ Š■■■ podnikajícího pod obchodním názvem ■■■■ v oblasti telekomunikačních služeb a takto získal neoprávněný přístup k počítačovému systému poškozeného v úmyslu získat informace o podnikatelské činnosti svého konkurenta a takto získané informace využít v rámci své vlastní podnikatelské činnosti ve stejném oboru,

a) kdy takto v přesně nezjištěné době nejméně ve dvou případech přenesl ze serveru poškozeného P■■■ Š■■■ - ■■■■ kompletní databázi o klientech, jejich osobních datech, platební morálce, údaje o zařízeních poškozeného a jejich nastavení a zdrojová data programu WORK, ve kterém je databáze pořizována a jenž je autorským dílem poškozeného P■■■ Š■■■, a tato data uložil na svůj osobní počítač v černé skříni "■■■■", přičemž nejméně u jedné verze programu WORK prováděl úpravy programu a jeho přizpůsobení vlastní podnikatelské činnosti,

b) a následně v blíže nezjištěné době nejméně od 19:04 do 19:19 hodin dne 2.2.2013 a od 20:18 hod. dne 5.4.2013 do 23:00 hod. dne 7.4.2013 z počítače s nastavenou IP adresou číslo ■■■■ a s označením ■■■■ v síti poskytovatele ■■■■ překonal heslo administrátorského přístupu na server poškozeného P■■■ Š■■■ - ■■■■ a následně pomocí přenosu protokolem FTP přenesl na nezjištěné úložiště ze serveru P■■■ Š■■■ - ■■■■ kompletní databázi o klientech, jejich osobních datech, platební morálce a údaje o zařízeních poškozeného a jejich nastavení a zdrojová data programu WORK, ve kterém je databáze pořizována a jenž je autorským dílem poškozeného P■■■ Š■■■, a na pevný disk svého osobního počítače v černé skříni "■■■■ ■■■■" uložil zástupce souboru ■■■■, který stáhl ze serveru poškozeného P■■■ Š■■■ - ■■■■.

Pod bodem 2) výroku o vině byl obžalovaný uznán vinným přečinem porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle 270 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Dopustil se ho podle okresního soudu tím, že

od blíže nezjištěné doby do dne 7.4.2013 v místě svého bydliště v [REDAKCE], v bytě č. [REDAKCE], mimo jiné pro potřeby svého podnikání neoprávněně užíval autorská díla - počítačové programy, a to:

a) nejméně dvě různé verze programu WORK včetně databáze, které získal jednáním popsáním pod bodem 1) a které měl uložené v osobním počítači v černé skříni "[REDAKCE]", přičemž nejméně u jedné verze programu WORK prováděl úpravy programu a jeho přizpůsobení vlastní podnikatelské činnosti, a to bez souhlasu a svolení k užívání nositele autorských práv k programu poškozeného P[REDAKCE] Š[REDAKCE], kterému tak způsobil škodu ve výši 50.000,- Kč,

b) operační systém Windows 7 Home Premium s ID [REDAKCE], který nainstaloval a užíval v počítači v černé skříni "[REDAKCE]", operační systém Windows 7 Home Premium s ID [REDAKCE], který nainstaloval a užíval v notebooku Lenovo X60, program Microsoft Office Enterprise 2007 s ID [REDAKCE], který nainstaloval a užíval v počítači v černé skříni "[REDAKCE]", a to bez souhlasu a svolení k užívání nositele autorských práv k programu společnosti Microsoft Corporation, se sídlem One Microsoft Way, Redmond, Washington, USA, zastoupené v České republice advokátem Martinem Voborníkem, se sídlem Praha 2, Kladská 1489/5, které tak způsobil škodu ve výši celkem 31.321,- Kč,

c) skupinu programů CorelDRAW Graphics Suite X4, které nainstaloval a užíval v počítači v černé skříni "[REDAKCE]", a to bez souhlasu a svolení k užívání nositele autorských práv k programu společnosti Corel Corporation, se sídlem 1600 Carling Avenue, Ottawa, Ontario, Kanada, které tak způsobil škodu ve výši 4.320,- Kč.

Pod bodem 3) výroku o vině okresní soud uznal obžalovaného vinným přečinem porušení tajemství dopravovaných zpráv podle § 182 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku spáchaným tím, že

od blíže nezjištěné doby do dne 7.4.2013 v místě svého bydliště v [REDAKCE], v bytě č. [REDAKCE], případně z jiného místa, poté, co nezjištěným způsobem získal přístupová hesla, neoprávněně vstupoval do e-mailové schránky [REDAKCE], kterou užíval poškozený P[REDAKCE] Š[REDAKCE], a z této e-mailové schránky stahoval na svůj osobní počítač v černé skříni "[REDAKCE]" datové soubory, které byly zaslány poškozenému P[REDAKCE] Š[REDAKCE] z různých emailových adres.

Okresní soud obžalovanému za tato jednání uložil podle § 270 odst. 2 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 1 roku. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku jeho výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku mu uložil trest propadnutí věci, a to stolního počítače a notebooku, které specifikoval v této části výroku o trestu.

Soud prvního stupně výrokem podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázal poškozené společnost Microsoft Corporation se sídlem v USA a P. Š. s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

B.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání jednak obžalovaný, jednak poškozený P. Š.

Obžalovaný zdůvodnil odvolání prostřednictvím svého obhájce a zaměřil ho proti všem výrokům napadeného rozsudku. Ke skutku pod bodem 1) výroku o vině namítl, že jeho popis je naprosto vágní a nedostatečný, a to zejména za situace, kdy podle rozsudku mělo ze strany obžalovaného dojít k průniku do počítače poškozeného P. Š., tedy k elektronickému útoku zaznamenanému s přesností na jednotky vteřin. Okresní soud v tomto bodě popisuje, že obžalovaný měl překonat bezpečnostní opatření bránící neoprávněnému přístupu na serverový počítač poškozeného. Popis skutku odpovídá právní kvalifikaci podle § 230 odst. 1 trestního zákoníku, které mu však nebylo kladeno za vinu. Okresní soud skutek popsal v časovém rozmezí téměř 2 a půl roku, což je v rozporu s požadavkem ust. § 120 odst. 3 trestního zákoníku (myšleno zřejmě trestního řádu). Pokud není provedeno potřebné časové zařazení, tato skutečnost sama o sobě podporuje argumentaci obžalovaného, že absentují usvědčující důkazy.

Obžalovaný zdůrazňuje, že přístupy na síť a datové přenosy jsou v síti internet evidovány. Bylo na orgánech činných v trestním řízení, aby tyto záznamy zajistily a pokud takovýto důkaz nepředložily, je nutné uzavřít, že se v rozsudku popsané jednání nestalo. Rovněž místní zařazení je v popisu skutku pouze formální. Postrádá oporu v důkazech i závěr okresního soudu, že se obžalovaný tohoto jednání měl dopustit v úmyslu získat informace o podnikatelské činnosti jeho konkurenta a v úmyslu takto získané informace využít ve svůj prospěch při podnikatelské činnosti. O tom nebyl proveden jediný důkaz. Obžalovaný byl dříve zaměstnancem poškozeného jako hlavní technik, i po ukončení pracovního poměru s poškozeným na podnikatelské bázi spolupracoval. Za toto období měl ucelený přehled o jeho podnikatelské činnosti, který získal legálně při výkonu pracovní činnosti. Kromě toho s ohledem na množství podnikatelů v oboru poskytování internetového připojení v Karlovarském kraji není problém si z obecného doslechu zjistit informace o podnikatelské činnosti konkurence. Obžalovaný dovozuje, že naopak poškozenému se hodí jeho trestní stíhání, neboť ho může očerňovat před jeho zákazníky. Obžalovaný dále zpochybňuje závěry okresního soudu o pokračujícím přečinu podle § 116 trestního zákoníku.

K bodu 1a) výroku o vině obžalovaný namítl, že okresní soud nezkoumal obecnou a specifickou věrohodnost svědecké výpovědi poškozeného P. Š. Ten má přímý zájem na jeho odsouzení, celé trestní stíhání inicioval a jedná se o jediné trestní stíhání, které policie v Karlovarském kraji tímto způsobem vedla. V popisu skutku absentuje způsob spáchání trestného činu, když se uvádí, že se tak stalo blíže nezjištěným způsobem. Nerozlišuje, ve kterém z oněch dvou případů měl přenést ze serveru poškozeného kompletní databázi o klientech, jeho osobních datech, platební morálce, údaje o zařízeních poškozeného a jejich nastavení a zdrojová data programu Work. Žádná data se v počítači obžalovaného nenalezla. Znalecké zkoumání žádný takový kompletní soubor dat nezjistilo. Z provedených důkazů nebyl zjištěn žádný, který by svědčil pro to, že by z počítače obžalovaného bylo opakovaně proniknuto na serverový počítač poškozeného. Obžaloba neprokázala, kdy, kde a jak se skutek

stal, proto nezbyvá, než uzavřít, že se nestal. Zcela absentuje odůvodnění závěru o úmyslu obžalovaného spáchat trestný čin v okamžiku jeho spáchání.

Ke skutku pod bodem 1b) výroku o vině obžalovaný namítá, že jsou mu zde kladeny za vinu další dva skutky, které se však časově překrývají s výrokem pod bodem 1a). I znalec Ing. Vít Novák uznal, že IP adresa uvedená v tomto výroku není adresou jednoho konkrétního počítače, ale je veřejná, která byla obžalovanému přidělena jakožto poskytovateli připojení k internetu. Znalec vysvětloval, že počet adres tzv. TCP/IP protokolu je omezený, neboť počet číselných kombinací je konečný, a proto není možné každému počítači připojenému do sítě internet přidělit vlastní jedinečnou IP adresu. To se řeší tak, že jednu IP adresu sdílí větší množství počítačových zařízení, která se připojují k internetu. Navenek se situace jeví tak, že v síti internet větší počet počítačů vystupuje se stejnou IP adresou. Obvykle se jedná o IP adresu připojovacího bodu nebo vysílače, přes který se tyto počítače připojují do sítě internet. Rozklíčování těchto záležitostí bylo možné učinit vyžádáním protokolů o síťovém provozu na přístupovém bodu do internetu, nicméně orgány činné v trestním řízení ani znalec tyto logy nezajistily. Nevěnovaly se ani tomu, jaké zařízení či uzlový bod má přidělenou zmíněnou IP adresu. Skutečnost, že měl být z této adresy učiněn průnik do počítače poškozeného, není důkazem o tom, že by právě obžalovaný do tohoto počítače pronikl. Může se jednat maximálně o důkaz o tom, že z některého zařízení, které v dané chvíli využívalo tuto IP adresu, došlo k průniku do počítače poškozeného, ale není to důkaz o tom, že by se tak stalo právě z počítače obžalovaného. Kromě toho název počítače „[REDAKCE]“ není jednoznačným identifikátorem konkrétního počítače.

Obžalovaný poukazuje na to, že podle tvrzení poškozeného z jeho počítače bylo odcizeno několik gigabytů dat. Žádné takové obrovské datové přesuny však v tomto řízení nebyly zjištěny a nebyly ani nalezeny v počítačích obžalovaného. Závěry znalce o stáří nalezených dat nekorespondují se závěry výroku 1b) rozsudku. Pokud se nenašla aktuální data a našel se zlomek starých dat, nemůže to obžalovaného usvědčovat. Pokud svědek Š[REDAKCE] setrvává na tvrzení o množství dat, buď nevypovídá pravdu, nebo mu tato data odcizil nezjištěný pachatel.

K bodu 2a) rozsudku obžalovaný znovu namítá nevěrohodnost svědecké výpovědi poškozeného. Jeho tvrzení o tom, že obžalovaného vyhodil z pracovního poměru proto, že údajně poškozoval jeho zájmy a nelegálně mu konkuroval, je vyvráceno výpovědí z pracovního poměru, kterou naopak dal obžalovaný poškozenému. I po ukončení pracovního poměru vzájemně spolupracovali a poškozený proplácel obžalovanému faktury. Pokud poškozený vypovídal křivě k otázkám obecným, je nutné ho hodnotit jako osobu nevěrohodnou, která vypovídá s cílem dosáhnout vlastního prospěchu bez ohledu na povinnost pravdivě vypovídat. Při ohodnocování programu Work poškozený znalci údajně sdělil, že tento program nikomu neprodal. Podle obhajobou provedených důkazů ho však v minulosti opakovaně prodal za poloviční cenu oproti ceně vypočítané znalcem. Poškozený tedy lživě informoval i znalce. Obžalovaný namítá, že se vlastně poškozený vůči němu dopustil stejného jednání, které je kladeno za vinu jemu samotnému, když pronikl i na úložiště obžalovaného, kde byly uloženy např. jeho soukromé fotografie. Obžalovaný dále poukazuje na tendenční postup policie, neboť manželka obžalovaného je příslušnicí Policie ČR. Obžalovaný dále namítá, že by ani nemohl na svém počítači provozovat program Work, neboť nebyly na něm nainstalované podpůrné programy. I znalec uvedl, že program nebylo možné spustit. Pak ho samozřejmě nebylo možné ani užívat, tím méně upravovat. Obžalovaný upozorňuje na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie citované v odvolání, podle jehož

závěru použitý software je možné dále přeprodávat, a to bez souhlasu původního vydavatele softwaru. Poškozený prodal více osobám licenci na program Work. Obžalovaný ho mohl nabýt od třetí osoby, na kterou poškozený převedl licenci. Pak by souhlas poškozeného nepotřeboval.

K bodu 2b) rozsudku obžalovaný namítá, že nebylo prokázáno, že by programy Microsoft Windows a Microsoft Office na počítač nainstaloval on. Podle znalce se systémovým časem v počítači mohlo být manipulováno, tudíž není ani možné učinit závěr o tom, že by věděl nebo alespoň vědět měl a mohl, že se jedná o nelegální software. Pravost softwaru byla opakovaně prověřována a vždy se choval jako legální. Obžalovaný vyvinul veškerou potřebnou opatrnost k ověření jeho pravosti. V rozsudku absentuje prokázání jeho údajného úmyslu spáchat tento trestný čin.

K bodu 2c) rozsudku obžalovaný uvádí, že nebylo prokázáno, že tyto počítačové programy užíval ke svému podnikání. Program Work nikdy nebyl využit při podnikatelské ani jiné jeho činnosti z důvodu absence podpůrných programů.

K bodu 3) rozsudku obžalovaný namítl, že zde chybí počátek časového období jeho spáchání. Žádné záznamy o přístupech do e-mailových schránek poškozeného ani žádná data z nich nebyla při znaleckém zkoumání zajištěna a není vůbec prokázáno, že by do těchto e-mailových schránek přistoupil. Pokud ho okresní soud uznal vinným pouze neoprávněným vstupem do jedné e-mailové schránky a do druhé uvedené v obžalobě nikoli, měl o této druhé rozhodnout zprošťujícím výrokem.

Obžalovaný i nadále setrval na názoru, že domovní prohlídka byla nařízena a provedena nezákonně, poukázal i na aktuální rozhodnutí Vrchního soudu České republiky ze dne 17.10.2016 ve věci obžalovaného R. a spol.

Kromě toho obžalovaný považuje uložený trest za nepřiměřeně přísný. Okresní soud dostatečně nezohlednil dobu, která uplynula od spáchání činu. Přestože se tato doba prodloužila, okresní soud ve srovnání s prvním rozsudkem nezmírnil trest.

Obžalovaný navrhl, aby krajský soud podle § 259 odst. 3 trestního řádu změnil napadený rozsudek tak, že ho podle § 226 dílem podle písm. a), dílem podle písm. b) a dílem podle písm. c) trestního řádu zproští obžaloby.

Poškozený P. Š. zdůvodnil odvolání prostřednictvím svého zmocněnce a zaměřil ho proti výroku o náhradě škody napadeného rozsudku (o jeho odkazu na občanskoprávní řízení). Vytkl okresnímu soudu, že se dostatečně nezabýval nárokem poškozeného a důkazy prokazujícími odůvodněnost tohoto nároku. Nesprávně věc právně posoudil a nesprávně aplikoval ustanovení autorského zákona. Podle názoru poškozeného lze tyto vady odstranit ve veřejném zasedání u odvolacího soudu. Kromě toho odůvodnění napadeného rozsudku ve směru k výroku o náhradě škody neodpovídá požadavkům ust. § 125 odst. 1 trestního řádu. Poškozený v té souvislosti připomíná zákonné podmínky pro odkaz poškozeného s nárokem na náhradu škody na občanskoprávní řízení. Upozorňuje, že trestní řízení trvalo dlouhou dobu, během níž měl okresní soud dostatek časového prostoru obstarat si všechny potřebné důkazy ke kladnému rozhodnutí o nároku poškozeného.

Poškozený má závažné výhrady ke způsobu ocenění licence k programu Work a stanovení její hodnoty. Připomíná, že ve věci bylo na základě zadání orgánů přípravného řízení vypracováno pouze odborné vyjádření, jímž byla stanovena maximální tržní reálná cena softwaru Work poškozeného na částku 50.000,-Kč. Pořizovateli odborného vyjádření bylo však policejním orgánem stanoveno chybné zadání. Poškozený ho v odvolání cituje. Znalec pak určil derivát ceny programu jako předmětu duševního vlastnictví, tj. cenu licence pro nevýhradní užití. Tento výrok byl znalcem Ing. Janem Krestýnem považován za nesprávný. Znalcem Ing. Novákem byl vyhotoven jen jakýsi odhad ceny licence programu Work vycházející z nijak nezdůvodněné relace dvě třetiny dle Ing. Nováka konkurenčně srovnatelného softwaru. Ing. Novák pak dlouze popsal konkurenční systém údají okopírovanými z webu výrobce. Jinými produkty se nezabýval. O struktuře, funkcionalitě, technologické platformě Work poškozeného ve srovnání s konkurenčním produktem se odborné vyjádření nezmiňuje. Ing. Novák nikdy neviděl tento program v praxi fungovat a nebyl s ním obeznámen. Neměl možnost prozkoumat jeho funkce, ani neměl k dispozici kopii softwaru Work od autora, tedy poškozeného. Bez toho nelze stanovit cenu díla ani cenu licence. Bez znalosti hodnoty a obsahu autorského díla nelze stanovit cenu díla ani cenu licence. Ty jsou vždy průnikem několika finančních rovin. Znalec přes neznalost programu Work uvedl nepodložená tvrzení. Pro posouzení hodnoty programu Work i pro srovnání tohoto programu s konkurenčním nebo licencovaným bylo znalcem odborné vyjádření vyhotovené na základě zadání policejního orgánu shledáno nepoužitelným, zejména proto, že znalec neměl k dispozici od poškozeného program Work. Proto bylo podle poškozeného vyhotovení znaleckého posudku na základě jeho zadání nezbytným výdajem pro možnost uplatnění nároků podle § 40 odst. 4 autorského zákona. Poškozený připomíná, že jím zadáný a vypracovaný posudek Ing. Janem Kristýnem je velmi obsáhlý a podrobný. Stanovil hodnotu softwaru Work jako nehmotného majetku/nehmotného aktiva ve výši 3.971.256,-Kč, průměrnou cenu nevýhradní licence Work pak ve výši 54.496,-Kč. Při zkoumání odborného vyjádření ve vztahu ke znaleckému posudku je třeba dospět k jednoznačnému závěru, že se cena programu 50.000,-Kč stanovená Ing. Novákem a cena licence dle Ing. Krestýna 54.496,-Kč přibližují, což je v podstatě náhodou. Ing. Novák dle textu stanovil nesprávně hodnotu Work, ve skutečnosti se zřejmě pokusil stanovit hodnotu licence. Jeho zadáním však bylo stanovit hodnotu Work a ne cenu licence. Cena licence pro účely výpočtu nároků dle § 40 odst. 4 autorského zákona nebyla policejním orgánem zjištěna a poškozený neměl jinou možnost než vyhotovení znaleckého posudku zadat soukromému znalci.

Poškozený uvádí, že při uplatnění nároku na náhradu škody vycházel ze závěrů znalce Ing. Krestýna. Cituje ustanovení § 40 odst. 4 autorského zákona. Výše ušlého zisku autora v daném konkrétním případě činí 54.496,-Kč a výše bezdůvodného obohacení dvojnásobek, tedy částku 108.992,-Kč, celkem tedy nárok poškozeného jako autora díla odpovídá částce 163.488,-Kč. Poškozený si je vědom, že nemůže rozšířit nárok na náhradu škody, resp. na vydání bezdůvodného obohacení, nicméně vzniklá škoda, resp. nárok na vydání bezdůvodného obohacení, jsou podstatně vyšší než uplatněné. I z napadeného rozsudku je zřejmé, že v souborech zadržených u obviněného bylo zjištěno několik verzí programu Work autora P. Š. Lze použít analogii s programy Microsoft Windows, kdy jde o několik zcela funkčních verzí stejného produktu, který má hodnotu licence v každé fázi svého vývoje. Každá verze Microsoft Windows je společností Microsoft ceněna separátně. Pokud by na počítači obžalovaného znalec našel tyto produkty v několika výskytech, zcela správně by uvedl, že se obžalovaný dopustil krádeže tolika autorských děl, kolik kopií tohoto díla by v počítači našel. Policejní orgán ignoroval informaci znalce Ing. Nováka o tom, že

v zadržených souborech obžalovaného bylo hned několik verzí programu Work v různých časových obdobích a různých funkcionalit.

Poškozený opakuje argumentaci, na jejímž základě soud prvního stupně nepřiznal poškozenému nárok na náhradu škody a bezdůvodného obohacení. Tento právní názor považuje za nesprávný. Pro úplnost dodává, že došlo pouze k převodu části podniku (telekomunikační činnost), kdežto zbývající část podniku (právě vývoj softwaru, obchod a odborná školení) zůstala poškozenému zachována.

Poškozený dále cituje ustanovení § 2 odst. 2, odst. 3, odst. 6, § 9 a § 65 autorského zákona. Za zásadní považuje skutečnost, že autorské právo zahrnuje výlučná práva osobnostní (§ 11 autorského zákona) a výlučná práva majetková (§ 12 a násl. autorského zákona). Podle ust. § 11 odst. 4 autorského zákona se osobnostních práv autor nemůže vzdát, jsou nepřevoditelná a smrtí autora nezanikají. Dle § 26 odst. 1 autorského zákona se autor nemůže vzdát ani majetkových práv, tato jsou rovněž nepřevoditelná a nelze je postihnout výkonem rozhodnutí. Tato práva trvají po dobu autorova života a 70 let po jeho smrti. I pokud udělí autor smlouvou svolení určité osobě k výkonu práva dílo užít, nezaniká autorovi samotnému právo dílo užít v původní nebo jiným způsobem zpracované podobě či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky. Jakýmkoliv vkladem softwaru Work do společnosti [REDAKCE] s. r. o., i pokud by k němu došlo, což se však nestalo (odkaz na podání poškozeného z čl. 739 spisu), autorské dílo Work není a nikdy nebylo obsaženo v obchodním majetku společníka, tedy nebylo předmětem vkladu do společnosti, když došlo k udělení nevýhradní licence, tedy takové oprávnění programu Work užít, aby mohla vkládaná část podniku nadále provozně fungovat bez nutnosti navyšování provozních výdajů oproti stavu před vkladem. Program včetně databáze byl vyvinut osobně poškozeným a nikdy nebyl vložen do obchodního majetku fyzické osoby podnikající pod IČ [REDAKCE], pouze bylo umožněno autorem nevýhradní právo dílo užít zaměstnanci P. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] jako fyzické osoby podnikatele. Byly uděleny i další nevýhradní licence – právo dílo užít jiným subjektům. Poškozený jako fyzická osoba podnikatel tedy nikdy neměl začleněn předmětný program ani jeho deriváty v obchodním majetku.

Poškozený zdůrazňuje, že na první pohled se lze domnívat, že program je v majetku fyzické osoby P. [REDAKCE] Š. [REDAKCE], nicméně z příloh znaleckého posudku zpracovaného Ing. Šoferem je zřejmé, že hodnota tohoto dlouhodobého nehmotného majetku zde uvedena není. V žádném ze souhrnů není předmětný program uveden, protože nebyl součástí obchodního majetku fyzické osoby podnikající pod IČ [REDAKCE]. Znalecký posudek Ing. Šofera na straně 47 uvádí, že pro stanovení hodnoty oceňované části podniku byla použita metoda výnosová, tedy hodnota programu nebyla ani zohledněna v rámci oceňování. Chyba znalce, který na straně 40 omylem software jako součást obchodního majetku zmínil, nemůže mít vliv na platnost tohoto posudku a jeho závěry, ani na platnost smlouvy. Autor tedy nemůže být zbaven svého autorského práva, které je chráněno autorským zákonem a je nepřevoditelné, nelze se ho vzdát a zejména vždy zůstávají zachovány nároky dle autorského zákona včetně ust. § 40 odst. 4. Nad to bylo do autorského práva neoprávněně zasaženo v roce 2013, jakékoliv vklady v roce 2015 s tímto tedy nemohou mít nic společného. Nároky dle § 40 odst. 4 autorského zákona vzniklé v roce 2013 jsou nároky autora, tedy poškozeného, když nebyly splněny podmínky dle § 41 autorského zákona, tj. nebylo třetí osobě uděleno výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít. Společnost [REDAKCE] má udělenou pouze licenci nevýhradní. Nárok na náhradu škody, resp. na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 163.488,-Kč měl být okresním soudem poškozenému přiznán.

Poškozený považuje za nesprávný i názor okresního soudu, kterým mu nepřiznal náklady vynaložené na opravu zásahu do sítě a zařízení. Podle ustálené judikatury se za škodu považuje i újma, která poškozenému vznikla tím, že musel vynaložit náklady v důsledku porušení povinnosti škůdcem. Poškozený vzniklou škodu řádně uplatnil, vyčíslil a zadokumentoval (odkaz na podání z čl. 472 spisu). Zdůvodnil nutnost realizovaných kroků směřujících k zabezpečení serverů, vysílacích zařízení a klientských přijímacích zařízení. Poškozený nebyl po celou dobu trestního řízení vyzván k doplnění vyčíslení škody. Skutečnost, zda byly počítače obžalovaného v den domovní prohlídky zabaveny, nemá s nárokem na náhradu škody nic společného. Nikomu není známo, zda veškerá data nebyla již uložena, přeposlána nebo jinak předána dále. V tomto směru poškozený odkazuje na závěr znaleckého posudku Ing. Nováka, v němž připustil chybu spočívající v tom, že si v době domovní prohlídky neuvedomil, že kopie dat a programu mohla být provedena na jiný běžící FTP server (úložiště dat), než byl samotný počítač. Je tedy zřejmé, že vzhledem k nenalezení zmíněného FTP serveru byla i přes provedenou domovní prohlídku veškerá stažená data obžalovanému nadále k dispozici a mohl s nimi manipulovat. Z dalšího obsahu spisu je navíc zřejmé, že se nejednalo o pouhé preventivní opatření poškozeného, ale že k zneužití údajů obžalovaným již před soudním řízením došlo, a to útokem na telekomunikační zařízení [REDAKCE], kdy došlo k úpravě konfigurace vysílače. Mimo tento případ došlo ke zneužití neoprávněně získaných údajů obžalovaným týkajících se telekomunikačního zařízení [REDAKCE], kdy došlo ze strany obžalovaného k akvizici klientů této lokality na základě znalosti ceny a kontaktních údajů klientů [REDAKCE]. Útoky byly popsány i poškozeným v rámci úředního záznamu o podání vysvětlení, resp. k němu přiloženému sdělení poškozeného policejnímu orgánu (strana 12 a násl. spisu) a znovu to bylo uvedeno u hlavního líčení v rámci výpovědi poškozeného z 10.6.2014. Provádění těchto prací potvrdil ve svědecké výpovědi zaměstnanec poškozeného svědek S [REDAKCE] V [REDAKCE]. Také tento nárok na náhradu škody měl být poškozenému přiznán.

Poškozený navrhl, aby krajský soud krajský soud napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody ohledně poškozeného P [REDAKCE] Š [REDAKCE] zrušil a sám rozhodl, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozenému P [REDAKCE] Š [REDAKCE] částku 353.360,-Kč jako náhradu škody způsobené trestným činem a ve zbytku (25.000,-Kč jako náklady za znalecký posudek a náklady na právní zastoupení poškozeného zmocněncem) poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

C.

Krajský soud v Plzni z podnětu obou odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu předcházejícího řízení, a to z hlediska vytýkaných vad. K odvoláním nevytýkaným vadám mohl přihlídnout tehdy, pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadených výroků.

Okresní soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 27.4.2015 č. j. 5T 40/2014 – 595. Obžalovaného v plném rozsahu zprostil obžaloby pro všechny skutky v ní uvedené. Zásadním argumentem bylo to, že vina obžalovaného byla postavena především na výsledcích domovní prohlídky, jejíž nařízení a provedení soud prvního stupně považoval za nezákonná.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání státního zástupce usnesením ze dne 27.4.2015 sp. zn. 6 To 366/2014 podle § 258 odst. 1 písm. a) – c) trestního řádu zrušil první zprošťující rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně. Ve vztahu k zákonnosti nařízení a provedení domovní prohlídky zaujal opačný názor, postup orgánů činných v trestním řízení označil za zákonný a výsledky domovní prohlídky za použitelné (v podrobnostech viz. odůvodnění zmíněného usnesení odvolacího soudu). K dalším námitkám okresního soudu tomuto uložil, aby náležitě objasnil a odůvodnil, na základě jakých konkrétních důkazů a skutečností z nich vyplývajících lze mít za prokázané, že právě z počítače obžalovaného byl veden útok na server poškozeného. V tom směru měl hodnotit především svědeckou výpověď poškozeného a znalecký posudek z oboru kybernetika. K bodu 2) obžaloby (porušení autorských práv) krajský soud považoval za nutné dokazovat, že počítačové programy uvedené v obžalobě naplňují znaky autorského díla podle § 2 odst. 2 autorského zákona, včetně úmyslného zavinění obžalovaného. K bodu 3) uložil objasňovat pachatelství obžalovaného i naplnění objektivní a subjektivní stránky trestného činu porušení tajemství dopravovaných zpráv.

D.

Okresní soud po vrácení věci k novému projednání vyhlásil na rozdíl od prvního zprošťujícího rozsudku rozsudek odsuzující. Zohlednil právní názor krajského soudu k použitelnosti výstupů z domovní prohlídky provedené dne 7.4.2013 v bytě užívaném obžalovaným. Krajský soud přes opakované námitky obžalovaného nemá důvod cokoli na svých předchozích závěrech v tomto směru měnit, a proto může odkázat na své dřívější rozhodnutí. Protokol o domovní prohlídce lze zahrnout do použitelných důkazů a vyvozovat z něj skutková zjištění.

Okresní soud v novém rozsudku ve vztahu ke všem stíhaným skutkům mechanicky (doslova) převzal skutková zjištění z obžaloby. Popis skutku je však v některých částech nepřehledný a málo výstižný. Odůvodnění napadeného rozsudku je pak stručné, povrchní, okresní soud zde necituje obhajobu obžalovaného v celé její šíři a důsledně na ni reaguje. Zabývá se velmi stručně pouze některými jejími částmi, jiné pomíjí. U konkrétních skutkových zjištění dostatečně neuvádí, na základě jakých důkazů nebo jejich částí je učinil. Ani odůvodnění použité právní kvalifikace není příliš přesvědčivé, ve vztahu k bodu 3) výroku o vině je právní kvalifikace nesprávná. To vše činí napadený rozsudek obtížně přezkoumatelným.

Jedním ze stěžejních důkazů, ze kterých okresní soud vycházel při kladném rozhodnutí o vině obžalovaného, jsou svědecké výpovědi poškozeného P. Š. Obžalovaný opakovaně namítal nevěrohodnost tohoto svědka a podporoval to konkrétními skutečnostmi. Okresní soud se s těmito námitkami obžalovaného nevypořádal a v odůvodnění rozsudku neuvedl, proč na rozdíl od stanoviska obžalovaného považuje svědka za věrohodného.

Pod bodem 1) výroku o vině okresní soud uznal obžalovaného vinným pokračujícím přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Dovedil, že obžalovaný získal přístup k počítačovému systému (poškozeného P. Š.) a neoprávněně užil data uložená v tomto systému, přičemž čin spáchal v úmyslu získat sobě neoprávněný prospěch.

Trestného činu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který překoná bezpečnostní opatření a tím neoprávněně získá přístup k počítačovému systému nebo k jeho části. Samotné toto jednání je již považováno za trestné. Postihuje tedy tzv. „hacking“. Tohoto trestného činu podle § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se dopustí pachatel, který získá přístup k počítačovému systému nebo k nosiči informací. Nezáleží na tom, zda ho získá oprávněně či neoprávněně. Kromě toho však neoprávněně užije data uložená v počítačovém systému nebo na nosiči informací.

Ustanovení § 230 odst. 1 a odst. 2 trestního zákoníku jsou tedy samostatnými skutkovými podstatami. Pokud okresní soud dospěl k závěru, že obžalovaný neoprávněně získal přístup k počítačovému systému poškozeného a současně neoprávněně užil data uložená v tomto počítačovém systému, zřejmě by nebyl vyloučen jednočinný souběh těchto trestných činů. Úvahy vedené tímto směrem však naráží na zásadu zákazu reformace in peius, neboť uznání obžalovaného vinným dvěma trestnými činy namísto jednoho z podnětu odvolání podaného pouze ve prospěch obžalovaného (do výroku o vině) by znamenalo zhoršení jeho postavení.

Krajský soud musí přisvědčit námitkám obžalovaného, že skutková zjištění uvedená pod bodem 1a,b) výroku o vině jsou co do časového vymezení a způsobu provedení nepřehledná a do jisté míry se překrývají. V návěti okresní soud uvádí, že obžalovaný překonal přesně nezjištěným způsobem bezpečnostní opatření bránící neoprávněnému přístupu na serverový počítač poškozeného od počátku roku 2011 do dne 7.4.2013, získal tak neoprávněný přístup k tomuto systému v úmyslu získat informace o podnikatelské činnosti svého konkurenta a takto získané informace využít v rámci své vlastní podnikatelské činnosti ve stejném oboru. Konec tohoto časového vymezení je ohraničen datem konání domovní prohlídky, ovšem není zřejmé, z čeho okresní soud vycházel při stanovení jeho počátku. Pod písmenem a) pak okresní soud popisuje dva případy, které se měly stát *v přesně nezjištěné době* a obžalovaný měl přenést ze serveru poškozeného kompletní databázi o klientech, jejich osobních datech, platební morálce, údaje on zařízení poškozeného a jejich nastavení a zdrojová data v programu Work a uložit je na svůj osobní počítač, nejméně u jedné verze programu Work měl provádět úpravy programu a jeho přizpůsobení vlastní podnikatelské činnosti. Jednání pod písmenem b) je uvozeno slovem „*následně*“ a obžalovaný se měl obdobného jednání dopustit *v blíže nezjištěné době nejméně od 19:04 do 19:19 hod. dne 2.2.2013 od 20:18 hod. dne 5.4.2013 do 23:00 hod. dne 7.4.2013*, kdy měl překonat heslo administrátorského přístupu na server poškozeného (což je v rozporu s předchozím tvrzením, že překonal bezpečnostní opatření přesně nezjištěným způsobem) a opět „*následně*“ přenést na nezjištěné uložistiště data zmíněná již pod písmenem a) a měl na pevný disk svého osobního počítače uložit zástupce souboru [REDACTED], který stáhl ze serveru poškozeného.

Uzná-li okresní soud novým rozsudkem obžalovaného tímto trestným činem vinným, musí popis skutku precizovat tak, aby byl co nejjasnější a nejsrozumitelnější. Především ale v odůvodnění napadeného rozsudku musí vyložit, k jakým skutkovým závěrům dospěl i ve vztahu k časovému vymezení skutku a způsobu provedení činu. Musí rovněž vyložit, z jakých důkazů tato skutková zjištění vyplývají. Zmíněné údaje zde musí být uvedeny co nejpresněji, i když samozřejmě není vyloučeno, že se u konkrétního jednání nemusí podařit dobu páčání činu vymezit zcela přesně i že se přesně nepodaří zjistit způsob provedení činu.

Okresní soud se ve vztahu k tomuto skutku musí vypořádat s důvodnou námitkou obžalovaného, že pod jednou IP adresou je „schováno“ více počítačů. Musí vyložit, jaké další důkazy a skutečnosti z nich vyplývající svědčí pro závěr, že útočníkem, který získal neoprávněný přístup k serverovému počítači poškozeného a přenesl z něj data, byl právě obžalovaný. Bude se zabývat i dalšími námitkami obžalovaného, které tento uplatňoval již v rámci své obhajoby (např. namítané rozpory o množství přenesených dat podle znalce a poškozeného a jejich stáří).

Pod body 2 a),b),c) výroku o vině napadeného rozsudku okresní soud uznal obžalovaného vinným přečinem autorského práva, práv související s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Dospěl k závěru, že obžalovaný neoprávněně zasáhl nikoliv nepatrně do zákonem chráněných práv k autorskému dílu a k databázi a takový čin vykazuje znaky jiného podnikání. Podstata trestné činnosti spočívá v tom, že obžalovaný od blíže nezjištěné doby do dne 7.4.2013 v místě svého bydliště neoprávněně užíval mimo jiné pro potřeby svého podnikání počítačové programy, a to nejméně dvě různé verze programu Work, dále operační systémy uvedené pod bodem 2b) a grafický program CorelDRAW uvedený pod bodem 2c). I odůvodnění tohoto skutku z hlediska skutkových zjištění a právních závěrů je velmi kusé. Stanovení počátku páchání činu „od blíže nezjištěné doby“ je velmi vágní a nedostatečné. Pokud například měl obžalovaný neoprávněně užívat program Work ve verzích z roku 2011 a 2012, stěží je mohl užívat dříve. Podle znalce byly operační systémy uvedené pod bodem 2b) nainstalovány v roce 2011.

Podle okresního soudu byla předmětem tohoto trestného činu autorská díla, konkrétně pod bodem 2a) program Work poškozeného P. Š., pod bodem 2b) operační systémy Windows 7 Home Premium zde konkretizované, k nimž má užívací autorská práva společnost Microsoft Corporation, pod bodem 2c) skupina grafických programů CorelDRAW. Soud prvního stupně se dostatečně nevypořádal s tím, zda se v těchto případech jedná o autorská díla ve smyslu příslušných ustanovení autorského zákona. Podle § 2 odst. 2 tohoto zákona se za dílo považuje též počítačový program, který je původní v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvořem. Jiná kritéria pro stanovení způsobilosti počítačového programu k ochraně se neuplatňují. Za počítačový program se považuje nehmotný výsledek autorovy tvůrčí činnosti, tedy určitá struktura daná organizací dat, posloupností instrukcí a volbou algoritmů a způsobem komunikace s uživatelem, který je většinou zapsán ve zdrojovém textu nebo zdrojovém kódu. Tento zápis má již určitou hmotnou povahu a podobu a schopnost zobrazení. Ochrany užívají všechny programy vytvořené tvůrčí činností – počítačové programy jako autorská díla, která splňují autorskoprávní individualitu ve smyslu kritéria jedinečnosti výsledku tvůrčí činnosti, ale i počítačové programy, které nejsou autorskými díly, nicméně splňují požadavek původnosti ve smyslu původního duševního výtvoř. Vedle toho existují ještě prosté rutinní počítačové programy, které nesplňují pojmové znaky děl ani kritérium původnosti duševní tvůrčí činnosti a které v důsledku toho nejsou předmětem absolutního práva autorského a tudíž ani předmětem, na který se vztahují ustanovení autorského zákona. Autorským právem není chráněno vlastní řešení počítačového programu, ale jeho autorskoprávní ztvárnění. Proto je zásahem do autorského práva jen takové užití programu počítače, které využívá jeho ztvárnění.

U programů uvedených pod body 2b, c) výroku o vině nevznikly pochybnosti o tom, že zde uvedené operační systémy či grafické programy jsou autorským dílem. Dosud provedené důkazy naznačují, že je tomu tak i u programu Work poškozeného P. Š.

uvedeném v bodě 2a). Touto problematikou se podrobněji zabývá znalecký posudek předložený poškozeným na str. 35 a násl. Zde znalec Ing. Jan Krestýn konstatuje, že ■■■■■ WORK je počítačovým programem podle autorského zákona, kategorie informační systém a je chráněn autorskomajetkovými právy podle právních předpisů. Vlastníkem autorských a majetkových práv je objednatel znaleckého posudku (poškozený P■■■ Š■■■). Okresní soud v novém řízení tohoto znalce přibere podle § 106 trestního řádu k podání znaleckého posudku a po zákonném poučení ho k těmto záležitostem co nejpodrobněji vyslechne. Vyslechne ho i k ocenění hodnoty programu a ke stanovení průměrné ceny nevýhradní licence. Vyslechne ho i k námitce obžalovaného, že program Work nemohl užívat, neboť nebyly nainstalovány podpůrné programy. Znalec se v té souvislosti vyjádří k tomu, zda a s jakou mírou obtížnosti lze tyto programy nainstalovat či odinstalovat. Soud prvního stupně se musí vypořádat i s dalšími námitkami obžalovaného spočívajícími v tom, že program Work mohl oprávněně získat od třetí osoby, na kterou poškozený P■■■ Š■■■ převedl licenci, případně, že programy uvedené pod bodem 2b) jevíly znaky pravosti a legálnosti, proto nemohl jednat úmyslně.

Okresní soud dospěl k závěru, že trestný čin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv v databázi spáchaný obžalovaným vykazuje znaky jiného podnikání. Jeho naplnění skutkově vyjádřil tak, že obžalovaný: „*mimo jiné pro potřeby svého podnikání neoprávněně užíval autorská díla – počítačové programy*“. Ani naplnění tohoto znaku okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku řádně nevysvětlil. Okresní soud měl v popisu skutku vymezit, o jaký typ podnikání obžalovaného se jednalo, pokud se jednalo o podnikání na základě živnostenského oprávnění, měl uvést alespoň předmět podnikání. Musí také náležitě zdůvodnit, jakým konkrétním jednáním vykazujícím znaky podnikání obžalovaný kvalifikovanou skutkovou podstatu tohoto trestného činu naplnil.

Podstata přečinu porušení tajemství dopravovaných zpráv podle § 182 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku pod bodem 3) výroku o vině měla spočívat v tom, že obžalovaný od blíže nezjištěné doby do dne 7.4.2013 po získání přístupového hesla nezjištěným způsobem neoprávněně vstupoval do e-mailové schránky specifikované v tomto výroku užívané poškozeným P■■■ Š■■■ a stahoval z ní na svůj počítač datové soubory. Okresní soud dovodil, že obžalovaný takovým jednáním úmyslně porušil tajemství datové zprávy posílané prostřednictvím sítě elektronických komunikací a přiřaditelné k identifikovatelnému účastníku, který zprávu přejímá.

Soud prvního stupně nepostihl, že trestný čin podle § 182 trestního zákoníku se týká (a je to vystiženo už v jeho názvu) porušení tajemství **dopravovaných** zpráv, tedy zpráv nacházejících se ve fázi dopravy příjemci. V projednávané věci se mělo jednat o datové soubory, které nebyly dopravovány, ale již byly poškozenému dopraveny a ten si je přečetl. Zmíněné ustanovení chrání ústavně zaručená práva na soukromí a listovní tajemství. Podle právní věty rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 21.5.2009 č.j. 11 Tdo 349/2009 pokud si pachatel zprávu přečte až po jejím doručení do e-mailové schránky příjemce, nenaplní takovými jednáním objektivní stránku trestného činu porušení tajemství dopravovaných zpráv (potvrzeno i rozhodnutím téhož soudu sp.zn. 3 Tdo 1214/2016). Pokud tedy okresní soud má za prokázané, že obžalovaný po získání přístupového hesla nezjištěným způsobem neoprávněně vstupoval do e-mailové schránky užívané poškozeným a stahoval na svůj počítač datové soubory zaslané poškozenému z různých e-mailových adres, nemohl tímto jednáním naplnit znaky přečinu porušení tajemství dopravovaných zpráv. Okresní soud se musí zabývat tím, zda takové jednání nemůže za splnění dalších zákonných podmínek naplnit znaky

skutkové podstaty přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) nebo b) trestního zákoníku a zda není součástí skutku popsaného pod bodem 1) výroku o vině.

E.

Krajský soud z těchto důvodů zrušil v napadeném rozsudku celý výrok o vině a v návaznosti na to i výrok o trestu a o odkazu poškozených s jejich nároky na náhradu škody na občanskoprávní řízení. Okresní soud v novém řízení provede důkazy uložené odvolacím soudem a v případě potřeby provede i další důkazy nezbytné ke zjištění skutkového stavu věci v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností. V novém rozhodnutí musí odstranit vady a nedostatky vytýkané soudem druhého stupně a řídit se jeho pokyny. Pokud znovu uzná obžalovaného vinným a bude ukládat trest propadnutí věci, musí ho formulovat srozumitelněji než v napadeném rozsudku a zejména musí použít příléhavé ustanovení § 70 *odst. 2* písm. a) trestního zákoníku.

I nové rozhodnutí o náhradě škody závisí na rozhodnutí o vině obžalovaného a jejím rozsahu. Pokud však okresní soud znovu uzná obžalovaného vinným, musí se pečlivěji zabývat návrhem poškozeného P. Š. na náhradu škody a jeho jednotlivými součástmi. Musí si ujasnit, ke kterému trestnému činu, jímž eventuálně uzná obžalovaného vinným, se tyto jednotlivé součásti váží, a zda jsou dány hmotné podmínky pro přiznání náhrady škody nebo bezdůvodného obohacení. Následně se musí zabývat jejich výší. Své závěry musí odůvodnit v novém rozhodnutí lépe než v napadeném rozsudku, v němž je (v tom je třeba přisvědčit odvolání poškozeného) tento rozsudek velmi strohý a stěží přezkoumatelný. Kromě toho se rozsudek v této části dostává do vnitřního rozporu, když pod bodem 2a) výroku o vině soud prvního stupně vzal za prokázané, že obžalovaný neoprávněným užíváním programu Work způsobil poškozenému škodu ve výši 50.000,- Kč, ovšem ani tuto škodu poškozenému nepřiznal a s celým nárokem na náhradu škody ho odkázal na občanskoprávní řízení. Ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu přitom ukládá soudu škodu poškozenému přiznat, pokud je její výše součástí výroku o vině.

Poškozený ani nezpochybňuje, že nelze uplatňovat v adhezním řízení náklady spojené s přibráním zmocněnce. Pokud jde o náklady na obstarání znaleckého posudku, soud prvního stupně se musí vypořádat s námitkami poškozeného, že si znalce sám obstaral v důsledku chybného zadání otázek znalci přibranému orgánu činnými v trestním řízení. V té souvislosti je však zřejmé, že poškozený je jednou stranou trestního řízení a pokud měl námitky proti zadání znalci, mohl je v trestním řízení uplatnit, navrhnout vyžádání revizního znaleckého posudku apod.

Poškozený dále uplatňuje nárok na bezdůvodné obohacení (nikoliv na náhradu škody), které mu vzniklo neoprávněným nakládáním s jeho autorským dílem-programem Work-obžalovaným. Hmotně má tento nárok oporu v ustanovení § 40 odst. 4 autorského zákona a potažmo v příslušných ustanoveních občanského zákoníku. Ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu umožňuje kromě náhrady škody přiznat i bezdůvodné obohacení. Soud prvního stupně se tedy musí podrobně zabývat tím, zda bezdůvodné obohacení bylo důsledkem protiprávního jednání obžalovaného (pod bodem 2a) výroku o vině), zda se obžalovaný tímto jednáním bezdůvodně obohatil a v jaké výši, zda existuje příčinná souvislost mezi tímto trestným činem jako protiprávním jednáním obžalovaného a získáním bezdůvodného obohacení. Okresní soud se musí vypořádat i s námitkami poškozeného v tom směru, že program Work, resp. licence

k němu nebyla předmětem převodu dle smlouvy o poskytnutí dobrovolného nepeněžitého příplatku ze 7.12.2015, a i pokud by byla, právo autora je právem samostatným a kromě toho k zásahu do autorského práva došlo před uzavřením zmíněné smlouvy, a proto nic nebrání přiznání bezdůvodného obohacení.

Další část uplatněného nároku poškozeného měla vzniknout v souvislosti s jednáním pod bodem 1) výroku o vině. Má představovat nutné náklady vynaložené na opravu zásahu do sítě a zařízení a náklady související s přeheslováním všech zařízení, které bylo provedeno preventivně. I u této části nároku soud prvního stupně posoudí jeho důvodnost, souvislost s trestným činem a případně výši. Nové rozhodnutí musí i ve výroku o náhradě škody splňovat požadavky § 125 odst. 1 trestního řádu a musí být přezkoumatelné.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni 10.05.2017

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Došková

Vypravila: Jana Poláková